

Publicerad 2011-11-13 09:30 av LenaJohansson

Sånär som

jag tömmer ut mitt hjärta på dig
men det är en outsinlig källa

du

jag kan ej se ditt trixande med materien
dina rymdfärder

dina teorier, dina esoteriska förnekanden

i bakgrunden mal, du vet vem, en ström av
förhållningssätt

självlart

utanför fönstret är löven mjuka av förmultning
jag stirrar efter dem

du har metoder att läka sorg, jag tänker på dem
tvivlet,
normen

det de kallar moralen; är det så att folk ska behöva lida sig igenom tillvaron?

fyrbarnspappans noja; moderns ömhet - förtryckt aggression
barnen,
de hoppas att de gör rätt
de hoppas i sin omedvetenhet

jag vet nu, jag gjorde fel
du fick mig att inse det

det skimmer av förställd eufori om ett himmelskt efterliv,
det rämnade

i din torra trosuppfattning
att ingenting finns,
utom livet

så att älska dig blev årstider av karga sanningar
staplade på varann

i bakgrunden tonerna,
av rådjurens blinkande ögon
på fältet

kaninernas flykt

in i leran,
i hålet i minnenas

gryt